„Hozták magukkal az út minden lépéseit,
minden fáradalmát, és az el nem fogyott örömeket,
hozták magukkal az út kétségeit,
amikor nem tudták, merre menjenek,
hogy hol találják az üdvösséget.
De kétségeikben sem estek kétségbe soha,
és ha megverettek, nem keseredtek el,
ha megölték őket, nem roskadtak halálba véglegesen,
hanem mentek tovább, mert út volt az életük,
és tudták, hogy az útnak csak a célnál szabad véget érnie.”

Vízkereszt

Iz 60,1-6
Ef 3,2-3a.5-6
Mt 2,1-12

Ajándékokat adtak neki:
aranyat, tömjént és mirhát hoztak.
De hoztak magukkal mást is:
magukkal hozták az egész életüket,
és ajándékul adták.
Hozták magukkal a várakozást,
amikor még nem látták a csillagot,
de hittek benne,
amikor még a homályban éltek,
de remélték töretlen hittel az ígéretet,
és várakoztak hűséggel és állhatatosan.
Várták, mert tudták, hogy eljön az ő Üdvösségük,
várták, és kutatták az eget, hogy meglássák,
és magukkal hozták az éjszakát,
az éjszakában kitartó hűséget, a várakozást,
a várakozás hitét, a homály reménykedését.
Magukkal hozták, hogy akkor szerették már Őt,
amikor még nem érinthették meg,
de hűségesek és állhatatosak voltak.
Magukkal hozták a hűségüket, a várakozást,
és hozták magukkal a hajnalt,
az örömet, az ujjongást, mert örvendezniök kellett,
és a hitük fellobogott az égig,
hiszen látták, látták a Fényt, a Ragyogást,
és a lelkük beleöltözött a Ragyogásba.
Hajnal volt, tündöklő világosság,
és ujjongásuk és örömük erővel töltötte meg a szívüket,
hogy útra keljenek.
Magukkal hozták ezt a reggelt,
magukkal hozták az örömüket, az örvendező hitet,
az erővel ujjongó reményt hozták magukkal,
hozták magukkal azt a szeretetet,
amely szeretet űzte őket,
űzte, hogy elérjék az Üdvösséget,
akinek fénye felragyogott felettük az égen,
akinek csillagát látták abban az éjben.

És hozták magukkal az egész utat,
az utat, az áldozatokat,
hiszen ott kellett hagyniuk hazájukat, a földet,
a házukat, mindent, amit addig szerettek:
az otthonukat, a családot.
Hozták magukkal az utat, a veszélyeket és a fáradalmakat,
új és új kitartásokra volt szükségük, és új hajnalokra,
újra és újra fel kellett kelniök,
mert minden nap elfáradtak.
Hozták magukkal a fáradalmakat,
az estéket, amelyek nem oltották ki szívükben a tüzet,
nem engedték, hogy kialudjon a láng a lelkükben, a szeretet,
és a hitük, ha távol még,
de szűnhetetlen fénnyel ragyogott felettük,
és bennük ragyogott a remény,
mert szívük ajtaja nyitva állott már,
és befogadták szívükbe a Fényt.
Hozták magukkal az út minden lépéseit,
minden fáradalmát, és az el nem fogyott örömeket,
hozták magukkal az út kétségeit,
amikor nem tudták, merre menjenek,
hogy hol találják az üdvösséget.
De kétségeikben sem estek kétségbe soha,
és ha megverettek, nem keseredtek el,
ha megölték őket, nem roskadtak halálba véglegesen,
hanem mentek tovább, mert út volt az életük,
és tudták, hogy az útnak csak a célnál szabad véget érnie.
Hozták magukkal ajándékul az utat, az áldozatukat,
és magukkal hozták, mindezek fölött hozták magukkal az eget,
a megnyílott eget, a fényt, a ragyogó csillagot,
azt, akit vártak hosszú éjszakákon át,
akinek megjelentén felujjongott bennük az öröm,
akiért, és akinek erejében tették meg útjuk minden lépéseit,
hozták magukkal, mert övék volt a kegyelem,
övék volt az ég, övék volt az Isten,
az ő örömük és az ő fényük,
az ő napjuk és az ő reményük.
Ő volt a hitük, és Ő volt a szeretet tüze bennük,
mindent neki köszönhettek, mindent tőle vettek,
magukkal hozták az egyetlen,
a mindent felülmúló drága kincset,
magukkal hozták a Kegyelmet,

Istent, az Üdvösséget.
Az Üdvösséget hozták magukkal tehát,
és Őt tették Üdvözítőjük lába elé.
Eléje tették a hitvallásukat,
hangosan kiáltották:
Áldott Te, ó Üdvözítő,
Te, aki ugyanaz vagy a mi tegnapunkban,
amikor vártunk reád,
ugyanaz vagy a mi homályunkban,
amikor úgy hittünk benned, hogy még nem láthattunk,
de ez a mi hitünk örömmel töltött meg minket,
boldogok voltunk, és nem hagytuk kialudni szívünkben az örömet.
Hoztuk magukkal a Te irántad hűségünket,
a hűséget, amelyet Te pecsételtél meg,
a Te ígéreted tartott életben.
Hoztuk magukkal a Te erődet,
mert egyedül a Te kegyelmedben erős a gyenge, az ember.
Áldott, ó Üdvözítő, aki Te az utunkban és a várakozásunkban,
minden tettünkben és minden hajnalban,
minden ragyogásban és minden szomorúságban,
az áldozat tüzében, minden fáradalomban,
mindenkor és mindenben,
aki Te voltál mindig a mi üdvösségünk.
Téged hoztunk Teneked, és Téged ajándékul adunk,
akit hűséggel szolgáltunk és őriztünk a szívünkben,
akihez hűségesek voltunk az életünkben és minden tettünkben,
Téged hoztunk Teneked, mert Te mindig velünk voltál,
mert Te voltál éjszakáinkban a várakozás ereje,
mert Te voltál a várakozás hite és reménye,
és Te voltál a szívünkben el nem szunnyadó láng,
a szeretet tüze, a Te kegyelmed.
És Te voltál a hajnal, aki sürgettél bennünket, hogy keljünk fel,
Te voltál, aki nagy örömet és ujjongó szívet adtál nekünk,
Te voltál az üdvösségünk azon a reggelen,
és Te voltál, aki hordoztál bennünket az út minden útján,
minden lépéseinkben.
Te voltál, aki minden estén kenyeret adtál az éhezőnek,
és új erőt minden hajnalon az újrakezdőnek,
és Te voltál a ragyogás felettünk,
előttünk jártál, és Te vezettél bennünket, Üdvösségünk.
Most tehát, amikor Tehozzád megérkezünk,
mit is adhatnánk Teneked,
mi az, ami nem a Tied,

mi az, amit nem Tetőled vettünk ajándékul,
ami egész életünket, éjeket és fényeket,
hitet és szeretetet,
minden tettünket, minden cselekedetünket,
hűséget és szenvedéseinket,
mi az, amit nem Tetőled,
a Te üdvözítő kegyelmedből kaptunk?
Minden a tied, mindenben minden Te voltál.
Teneked tehát Üdvözítő, Téged hoztunk el ajándékul,
mert tied minden,
tied minden dicsőség és minden dicsőítés Téged illet,
tiéd minden erő és minden hatalom,
mert Te vagy minden szeretet és minden béke,
mert Te vagy a mi mindenünk, Isten,
a mi Üdvözítő Istenünk.
Ámen.

2021. január 3. Takács Gyula plébános atya